

Miriam Molnárová: V núdzi poznáš priateľa

„Dobre, mami, veď už idem!“ povedala ospalo Lenka. Unavene vstala z postele, obliekla sa a rýchlo utekala k mamičke do auta. „Dobré ráno, srdiečko, ako si sa dnes vyspinkala?“ spýtala sa mamička a pohladkala ju po hlave. „Trochu divne, nevedela som spať,“ povedala. „A prečo si nemohla spinkať?“ spýtala sa jej starostlivo mamka. „No, vieš mala som veľmi zvláštny sen... Boli tam také farbičky, ktoré mi stále hovorili: Prečo nás nemáš rada, prečo nás nepoužívaš? Až napokon nám zničili celé mesto. Mami, pamätáš sa, keď sme boli v lese opekať? Presne v ňom som sa ocitla a farbičky ma niekam viedli, kríky išli rôznymi smermi, stromy sa začali dvíhať a zrazu som bola v inej krajine. Nestihla som ju však vidieť, lebo som sa zobudila.“ „Fíha, to si teda mala zaujímavý sen,“ poznamenala mamka, zatiaľ čo si niečo zapisovala do zošita. „Mami?“ „Áno, srdiečko?“ „Čo si to tam zapisuješ?“ spýtala sa dcérka so záujmom. „Ale, nič, čo by ťa zaujímal...“ Keď mamička dopovedala, Lenka hneď vedela, že niečo nie je v poriadku. „Mami, veď to si mala zatočiť na tejto predchádzajúcej križovatkeee!“ Hneď ako to dopovedala, sa zrazu začali točiť dookola, až kým nezastavili uprostred cesty. „Si v poriadku?“ „Áno, som...“ Lenka síce povedala, že je v poriadku, ale v skutočnosti nebola. V škole sa necítila veľmi dobre. Netrvalo dlho a zrazu stáli pred školskou bránou. „Pa, mami.“ Všetko bolo pre Lenku akési čudné.

Keď prišla do svojej triedy, bolo to ako zvyčajne: na aktivitách bola zase sama, nikto s ňou nesedel pri obede.... A dnes sa jej nepozdravila ani pani učiteľka. „Ahoj,“ povedal ktosi. Lenka hneď nahnevane zareagovala: „Kto si? Určite si zo mňa robíte srandu! Ako vždy!“ „Nie, ja sa chcem s tebou kamarátiť! Nechcem byť k tebe zlá...“ „Kto vlastne si?“ spýtala sa rozrušene. Zrazu pred ňou stála čierna farbička. „Prečo si tu taká osamotená?“ Lenka pohotovo odvetila: „Vieš, ja vlastne ani neviem. Prestáhovala som sa sem pred dvomi mesiacmi a stále som si nenašla nikoho, s kým by som trávila čas.“ „Predstav si, že ja som presne taká istá ako ty.“ „Ale kdeže, ty si, bez urážky, len farbička, nemôžeš byť ako ja.“ Farbička sa ticho pomrvila a začala Lenke vysvetľovať. „U nás vo Farbičkove...“ „Počkaj, počkaj, počkaj, to existuje nejaké Farbičkovo?“ „Samozrejme, že existuje, je nás tam veľmi veľa. Určite poznáš tých najobľúbenejších: červenú, žltú, oranžovú, modrú... Na nás čierne si nikto nespomenie. Ja som tam jediná čierna. Nikto nás nemá rád.“ „Prečo?“ „Lebo sme čierne. Všetky deti majú rady zábavné farby. Čierna je ako smútok, bolesť a tma.“ „Ale moja mamka čiernu používa veľmi často.“ „Počkaj, ako sa volá tvoja mama?“ „Prečo sa to pýtaš?“ „Hovor, je to súrne!“ „Volá sa Kristína.“ „A ďalej?“ „Čo ďalej?“ „No priezvisko predsa!“

„Hubajová.“ „Nemôžem tomu uveriť! Ved' Kristína nám zachránila život.“ „Komu nám?“ „Ehm, mne. Pred časom našu kráľovnú uniesli, všetci poddaní panikárili. Tvoja mama nám prisľúbila, že ju vyhl'adá a zachráni. No máme nový problém. Zrazu do nášho mestečka prišla zlá čierna farbička, ktorá všetko ničí. Keď to bude takto pokračovať, naše Farbičkovo stratí všetky farby. Preto som sa k vám prišla schovať, lebo naši obyvatelia si mysleli, že som to ja, kto ničí. Preto som prišla hľadať Kristínu, no našla som teba.“ Círrn. „Teraz už nemáme čas. Stretne sa pri školskej bráne. Hlavne sa nestráť!“

Poobede sa náhlili k Lenkinej mamke, aby jej porozprávali o problémoch vo Farbičkove. Keď skončili, mamka bola z toho udivená. „Rýchlo musíme niečo podniknúť, musíme ho zachrániť! Lenka si spomenula na svoj sen: „Mám nápad, čo keby sme sa šli pozrieť do lesa, kde sme boli opekať? „Je to ďaleko.“ „Ale, mami, za pokus to stojí.“

Keď tam všetky tri dorazili, uvideli malilinké stopy. Čierna farbička k nim podišla a povedala: „Do farbičky zmäknutej, niekto nás musel predbehnúť!“ Pridala sa k nim červená, žltá a modrá farbička a niekam ich viedli. Kríky išli rôznymi smermi, stromy sa začali dvíhať. Zrazu začuli hudbu, ktorú počujú iba farbičky. Tá ich vábila do jaskyne, v ktorej bola zlá čierna farbička. So škodoradostným úsmevom ich privítala: „Konečne, tak dlho vám to trvalo!“ „Čo od nás chceš?“ „Chcem vládnuť všetkým farbičkám. Chcem, aby boli len čierne. Chcem...“ Vtom Lenkina čierna farbička zvolala: „To sa ti nikdy nepodarí!“ „Vy si myslíte, že ma len tak zastavíte?“ Lenkina mama vytiahla svoj zošit, vzala čiernu farbičku a začala písať: *Farbičkovo, domov náš, pestrosťou nám oplývaš. Dôležitý je tu každý, čierna farba zmizni navždy!* Zrazu sa na oblohe vzniesol veľký mrak, ktorý zhltol všetku čiernotu – zlobu a pred Lenkou a jej mamkou stáli dve nové farby – farby dúhy.

